

16-11-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক আত্মিক পাণ্ডা হৈ যাত্ৰা কৰিব আৰু কৰাব লাগে, স্মৃতিত থকাটোৱেই হৈছে
তোমালোকৰ যাত্ৰা, স্মৰণ কৰি থকা তেতিয়া আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হ’ব”**

***প্ৰশ্ন :-** নিৰাকাৰী দুনিয়ালৈ যোৱাৰ লগে-লগে কোনটো সংস্কাৰ সমাপ্ত হৈ যায় আৰু কোনটো সংস্কাৰ থাকি যায়?

***উত্তৰ :-** তাত জ্ঞানৰ সংস্কাৰ সমাপ্ত হৈ যায়, প্ৰালন্ধৰ সংস্কাৰ থাকি যায়। যি সংস্কাৰৰ আধাৰত তোমালোক সন্তানসকলে সত্যযুগত প্ৰালন্ধ ভোগ কৰা, তাত আকৌ পঢ়াৰ বা পুৰুষাৰ্থৰ সংস্কাৰ নাথাকে। প্ৰালন্ধ পাই যোৱাৰ পিছত জ্ঞান শেষ হৈ যায়।

***গীত :-** নিশাৰ পথিক ভাগৰি নপৰিবা.....(ৰাত কে ৰাহি থক্ মত্ জানা....)

ওঁম শান্তি। ইয়াত সন্মুখত শিৱ ভগৱানুৱাচ। গীতাত দেখুৱায় - শ্ৰীকৃষ্ণৰ ভগৱানুৱাচ কিন্তু কৃষ্ণতো সেই নাম-ৰূপত সন্মুখত বিৰাজমান হ’ব নোৱাৰে। এওঁতো সন্মুখত কয়, নিৰাকাৰ ভগৱানুৱাচ। কৃষ্ণোৱাচ বুলি ক’লে তেওঁ সাকাৰ হৈ যায়। যিয়ে বেদ-শাস্ত্ৰ আদি শুনায়, তেওঁলোকে এনেকৈ নক’ব যে ভগৱানুৱাচ কিয়নো সেই সাধু, সন্ত, মহাত্মা আদি সকলো সাকাৰ ৰূপত বহি আছে। আকৌ পিতাই কয় - হে আত্মিক যাত্ৰী। আত্মিক পিতাই নিশ্চয় আত্মাসকলকে ক’ব যে আত্মাসকল, ভাগৰি নপৰিবা। যাত্ৰাত কোনোবা ভাগৰি পৰিলে উভতি গুছি আহে। সেয়া হৈছে শাৰীৰিক যাত্ৰা। ভিন্ন-ভিন্ন মন্দিৰলৈ পাৰ্থিৱ তীৰ্থ যাত্ৰা কৰিবলৈ যায়। কোনো কোনোৱে শিৱ মন্দিৰলৈ যায়, তাত সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ পাৰ্থিৱ চিত্ৰ ৰাখিছে। এয়াতো সুপ্ৰিম ৰোহ (পৰম আত্মা) পৰমপিতা পৰমাত্মাই আত্মাসকলক কয় যে হে আত্মাসকল, এতিয়া মোৰ এজনৰ লগত বুদ্ধিৰ যোগ লগোৱা আৰু জ্ঞানো দিয়ে। তীৰ্থলৈ গ’লে তাতো ব্ৰাহ্মণ লোকসকল বহি থাকে, কথা-কীৰ্তন কৰে। তোমালোকৰ এটাই সত্য নাৰায়ণৰ কথা, নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ। তোমালোকে জানা প্ৰথমে মিঠা ঘৰলৈ যাম তাৰ পিছত আকৌ বিষুপুৰীলৈ আহিম। এই সময়ত তোমালোক ব্ৰহ্মাপুৰীত আছা, ইয়াক মাতা-পিতাৰ ঘৰ বুলি কোৱা হয়। তোমালোকৰ আ-অলংকাৰ একো নাই কিয়নো তোমালোক মাতা-পিতাৰ ঘৰত আছা। তোমালোকে জানা যে শহুৰৰ ঘৰত আমি অপাৰ সুখ পাম। ইয়াত কলিযুগী শহুৰৰ ঘৰততো অপাৰ দুখ। তোমালোক যাব লাগিব সিপাৰৰ সুখধামলৈ। ইয়াৰ পৰা স্থানান্তৰিত হ’ব লাগিব। পিতাই সকলোকে নয়নত বহুৱাই লৈ যায়। এনেকৈ দেখুৱায় নহয় যে কৃষ্ণৰ পিতাই কৃষ্ণক পাচিত ভৰাই সিপাৰলৈ লৈ যায়, এই বেহদৰ পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক সিপাৰৰ শহুৰৰ ঘৰলৈ লৈ যায়। প্ৰথমে নিজৰ নিৰাকাৰী ঘৰলৈ লৈ যাব পিছত শহুৰৰ ঘৰলৈ পঠাই দিব। তাত এই সকলো মাতা-পিতাৰ ঘৰ, শহুৰৰ ঘৰৰ কথা পাহৰি যাবা। সেয়া হ’ল নিৰাকাৰী মাতা-পিতাৰ ঘৰ, তাত এই জ্ঞান পাহৰি যায়, জ্ঞানৰ সংস্কাৰ আতৰি যায়, বাকী প্ৰালন্ধৰ সংস্কাৰ থাকি যায়। পিছত তোমালোক সন্তানসকলৰ প্ৰালন্ধই ধ্যানত থাকে। প্ৰালন্ধ অনুসৰি গৈ সুখৰ জন্ম ল’বগৈ। সুখধামলৈ যাব লাগিব। প্ৰালন্ধ প্ৰাপ্ত হোৱাৰ পাছত জ্ঞান শেষ হৈ যায়। তোমালোকে জানা যে প্ৰালন্ধৰ সময়ত আমাৰ পুনৰ সেয়াই ভূমিকা চলিব। তোমালোকৰ সংস্কাৰেই প্ৰালন্ধৰ হৈ যাব। এতিয়া হৈছে পুৰুষাৰ্থৰ সংস্কাৰ। এনেকুৱা নহয় যে পুৰুষাৰ্থ আৰু প্ৰালন্ধ দুয়োটা সংস্কাৰ তাত থাকিব। নহয়, তাত এই জ্ঞান নাথাকে। গতিকে তোমালোকৰ এয়া আত্মিক যাত্ৰা, তোমালোকৰ মুখ্য পাণ্ডা হ’ল পিতা। তোমালোকো আত্মিক পাণ্ডা হৈ যোৱা, সকলোকে লগত লৈ যোৱা। সেয়া হ’ল

পাৰ্থিৱ পাণ্ডা, তোমালোক হ'ল আত্মিক পাণ্ডা। তেওঁলোকে অমৰনাথলৈ বহুত ধুমধামেৰে যায়, দল পাতি পাতি বিশেষকৈ অমৰনাথলৈ বহুত ধুমধামেৰে যায়। বাবাই দেখিছে কিমান সাধু-সন্ত বাদ্য-যন্ত্ৰলৈ যায়। লগত ডাক্তৰ আদিও লৈ যায় কিয়নো ঠাণ্ডাৰ সময় হয়। কোনোবা বেমাৰত পৰি যায়। তোমালোকৰ যাত্ৰাতো বহুত সহজ। পিতাই কয় – স্মৃতিত থকাটোৱেই তোমালোকৰ যাত্ৰা। স্মৰণ হৈছে মুখ্য। সন্তানসকল স্মৃতিত থাকিলে আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হ'ব। লগত অন্যকো যাত্ৰাত লৈ যাব লাগে। এই যাত্ৰা এবাৰেই হয়। সেই পাৰ্থিৱ যাত্ৰাতো ভক্তি মাৰ্গৰ পৰা আৰম্ভ হয়। সেয়াও আৰম্ভণিতে নাথাকে। এনেকুৱা নহয় যে তৎক্ষণাত মন্দিৰ, চিত্ৰ আদি তৈয়াৰ হৈ যায়। সেয়াতো লাহে-লাহে পিছত তৈয়াৰ হৈ গৈ থাকে। পোন প্ৰথমে শিৱৰ মন্দিৰ সাজিব। তেওঁলোকে প্ৰথমে ঘৰত সোমনাথৰ মন্দিৰ সজায় তেতিয়া ক'লৈকো যোৱাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। এই মন্দিৰ আদি পাছত সজা হয়, সময় লাগে। লাহে-লাহে শাস্ত্ৰ, নতুন চিত্ৰ, নতুন মন্দিৰ আদি তৈয়াৰ হৈ গৈ থাকে। সময় লাগে কিয়নো পঢ়োতাও লাগে নহয় জানো। মঠ আদি যেতিয়া বৃদ্ধি হ'ব, তেতিয়া বিচাৰ চলে যে শাস্ত্ৰ ৰচনা কৰো। গতিকে ইমান তীৰ্থস্থান বনোৱা হ'ল, মন্দিৰ সজা হ'ল, চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰা হ'ল, সময় লাগে নহয় জানা। যদিও কোৱা হয় যে ভক্তি মাৰ্গ দ্বাপৰৰ পৰা আৰম্ভ হয় কিন্তু সময়ো লাগে নহয় জানো। পিছত কলা কম হৈ গৈ থাকিব। প্ৰথমতে অব্যভিচাৰী ভক্তি, পিছত ব্যভিচাৰী ভক্তি হৈ যায়। এই সকলোবোৰ কথা যথা ৰীতিৰে চিত্ৰৰ দ্বাৰা সিদ্ধ কৰি শুনোৱা হয়। বুজাওঁতা সকলৰ বুদ্ধিত এইটোৱে চলি থাকিব যে এনেকুৱা-এনেকুৱা চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰো, এইটো বুজাও। সকলোৰে বুদ্ধিত এইবোৰ নচলিব। ক্ৰমানুসৰি হয় নহয় জানো। কাৰোবাৰ বুদ্ধি একেবাৰে নচলে, তেওঁ আকৌ পদো তেনেকুৱাই পাব। গম পোৱা যায় – এওঁ কি হ'বগৈ? যিমান আগলৈ গৈ থাকিব – তোমালোকে বুজি গৈ থাকিব। যেতিয়া যুদ্ধ আদি লাগিব তেতিয়া প্ৰেক্ষিকেলত দেখা পাব। পিছত বহুত পশ্চাতাপ হ'ব। সেই সময়ততো পঢ়িব নোৱাৰিব। যুদ্ধৰ সময়ত ত্ৰাহি-ত্ৰাহি হৈ থাকিব, শুনিব নোৱাৰিব। কি হ'ব কোনে জানে। যেতিয়া (ভাৰত-পাকিস্তান) বিভাজন হৈছিল কি হৈছিল, সেয়া দেখিছা নহয়। এই বিনাশৰ সময় বহুত কাঢ়া হয়। হয়, বাকী সাক্ষাৎকাৰ আদি বহুত হ'ব, যাৰ দ্বাৰা জানিব পৰা যাব যে এওঁ কিমান পঢ়িলে। বহুত পশ্চাতাপ হ'ব আৰু সাক্ষাৎকাৰো হ'ব – চোৱা তুমি পঢ়া এৰি দিছিল গতিকৈ এই অৱস্থা হৈছে। ধৰ্মৰাজে সাক্ষাৎকাৰ নকৰোৱাকৈ শাস্তি কেনেকৈ দিব? সকলো সাক্ষাৎকাৰ কৰাব। তেতিয়া সেই সময়ত একো কৰিব নোৱাৰিব। ক'বা হয় ভাগ্য। পুৰুষাৰ্থ কৰা সময়তো গুছি গ'ল। গতিকে পিতাই কয় তেনেহ'লে কিয়নো এতিয়া পুৰুষাৰ্থ নকৰা। সেৱাৰ দ্বাৰাহে অন্তৰত স্থান পাব। পিতাই ক'ব এই সন্তানটিয়ে ভাল সেৱা কৰে। মিলিটেৰীত কাৰোবাৰ মৃত্যু হ'লে তেওঁৰ মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদিকো পুৰস্কাৰ দিয়ে। ইয়াত তোমালোকক পুৰস্কাৰ দিওঁতা হ'ল বেহদৰ পিতা। পিতাৰ পৰা ভৱিষ্যত 21 জন্মৰ কাৰণে পুৰস্কাৰ পোৱা যায়। এয়াতো প্ৰত্যেকেই নিজৰ অন্তৰত হাত ৰাখি সুধিব লাগে যে মই কিমান পঢ়োঁ। ধাৰণা নহয় যদি বুজিব ভাগ্যত নাই। কোৱা হ'ব যে কৰ্মই এনেকুৱা নিকৃষ্ট। বহুত বেয়া কৰ্ম কৰোঁতাই এই জ্ঞান একো ধাৰণা কৰিব নোৱাৰিব।

পিতাই বুজায় – মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে এই আত্মিক যাত্ৰাত নিজৰ সংগী সকলকো লৈ যাব লাগে। প্ৰত্যেককে এই যাত্ৰাৰ বিষয়ে জনোৱাতো তোমালোকৰ দায়িত্ব। কোৱা, আমাৰ এয়া আত্মিক যাত্ৰা। সেয়া হৈছে পাৰ্থিৱ যাত্ৰা। তেওঁলোকে ৰংগুণৰ ফালে এটা যাদুকৰী পুখুৰী দেখুৱায়, য'ত স্নান কৰিলে পৰী হৈ যায়। কিন্তু তেনেকুৱা পৰী আদিতো নহয়। এয়া হৈছে জ্ঞান স্নান কৰাৰ কথা, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক স্বৰ্গৰ সম্ভাৱী হৈ যোৱা আৰু জ্ঞান-যোগবলৰে বৈকুণ্ঠলৈ অহা-যোৱা কৰাতো তোমালোকৰ কাৰণে সাধাৰণ কথা। তোমালোকক বাধা দিয়া হয়, বাৰে বাৰে ধ্যানত নাযাবা, অভ্যাসত পৰিণত হৈ যাব। গতিকে এয়া হৈছে জ্ঞান মান-সৰোবৰ, পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি এই মনুষ্য

শৰীৰৰ দ্বাৰা জ্ঞান শুনায়, সেইকাৰণে ইয়াক মান-সৰোবৰ বুলি কোৱা হয়। মান-সৰোবৰ শব্দটি সাগৰৰ পৰা ওলাইছে। জ্ঞান সাগৰত জ্ঞান স্নান কৰাতো বহুত ভাল কথা। স্বৰ্গৰ সম্ৰাজ্ঞীক মহাৰাণী বুলি কোৱা হয়। পিতাই ক'ব যে তোমালোকো স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা। সন্তানসকলৰ প্ৰতি মৰম থাকে। প্ৰত্যেকৰে ওপৰত দয়া ওপজে, সাধুসকলৰ ওপৰতো দয়া ওপজে। এনেকৈতো গীতাত লিখা আছে যে সাধু সকলৰো উদ্ধাৰ কৰে। উদ্ধাৰ হয় – জ্ঞান যোগৰ দ্বাৰা। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুজাবলৈ বহুত উৎসাহ থাকিব লাগে। কোৱা - তোমালোকেতো অন্য সকলো জানা কিন্তু সেয়া ছাঁচহে (দৈৰ পানী ভাগ), বাকী যিয়ে মাখন খুৱায় তেওঁক নাজানা। পিতাই কিমান ভাল ৰীতিয়ে বুজায়। কিন্তু কাৰোবাৰ বুদ্ধিত ধাৰণ হ'লেহে। পিতাক জানিলে মনুষ্য হীৰাৰ সদৃশ হৈ যায়, নাজানিলে মনুষ্য কড়ি সদৃশ, একেবাৰে পতিত। পিতাক জানিলেহে পাৱন হয়। পতিত দুনিয়াত কোনো পাৱন থাকিব নোৱাৰে। গতিকে যিসকল মহাৰথী সন্তান আছে, তেওঁলোকে ভাল ৰীতিৰে বুজাব পাৰিব। কিমান অনেক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী আছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ নামো প্ৰখ্যাত। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ এয়া হ'ল মুখ বংশাৱলী। ব্ৰহ্মাৰহে 100 ভূজা, 1000 ভূজা দেখুৱায়। এয়াও বুজোৱা হয় যে ইমান ভূজাতো হ'ব নোৱাৰে। বাকী ব্ৰহ্মাৰতো অনেক সন্তান আছে। ব্ৰহ্মা আকৌ কাৰ সন্তান? তেওঁৰো পিতা আছে নহয় জানো। ব্ৰহ্মা হ'ল শিৱৰ সন্তান। তেওঁৰ আৰু কোন পিতা হ'ব পাৰে? মনুষ্যতো কোনো হ'ব নোৱাৰে। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ বুলি গায়ন কৰা হয় সূক্ষ্মলোকৰ। তেওঁলোকতো ইয়ালৈ আহিব নোৱাৰে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাতো নিশ্চয় ইয়াতে থাকিব নহয় জানো। সূক্ষ্মলোকততো প্ৰজা ৰচনা নকৰিব। গতিকে পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি এই ব্ৰহ্মাৰ মুখৰ দ্বাৰা শক্তি সেনা ৰচনা কৰে। প্ৰথমে-প্ৰথমে পৰিচয় দিব লাগে যে আমি ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী হওঁ। তোমালোক ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হোৱা। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা হ'ল সকলোৰে পিতা। পিছত তেওঁৰ পৰা আৰু প্ৰজন্ম হয়, নাম সলনি হৈ গৈ থাকে। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হোৱা। প্ৰেক্ষিকেলত চোৱা প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ কিমান সন্তান আছে। নিশ্চয় সন্তানসকলে উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰে। ব্ৰহ্মাৰ ওচৰততো কোনোধৰণৰ সম্পত্তি নাই, সম্পত্তি আছে শিৱবাবাৰ ওচৰত। ব্ৰহ্মা হ'ল শিৱৰ সন্তান। বেহদৰ পিতাৰ পৰাহে উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা শিৱবাবাই বহি পঢ়ায়। আমি ককাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাওঁ। বাবাই বুজাইতো বহুত, কিন্তু যোগ নাই। নিয়মত নচলে গতিকে পিতাইও কি কৰিব। পিতাই কয় - এওঁৰ ভাগ্য। যদি বাবাক সোধা তেন্তে বাবেই ক'ব পাৰে - এই অৱস্থাত তোমাৰ কি পদ হ'ব? অন্তৰেও সাক্ষী দিয়ে, মই কিমান সেৱা কৰোঁ? কিমানলৈকে শ্ৰীমতত চলো? শ্ৰীমতে কয় মনমনাভৱ। সকলোকে পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰৰ পৰিচয় দি থাকে, ঢোলো বজাই থাকে। বাবাই ইংগিত দি থাকে, তোমালোকে চৰকাৰকো বুজাব লাগে। যাতে তেওঁলোকেও বুজি পায় যে যথাযথ ভাৱতৰ শক্তিয়েই নোহোৱা হৈ গ'ল। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ লগত যোগেই নাই। তেওঁৰ লগত তোমালোক যোগযুক্ত হ'লে একবাৰে বিশ্বৰ মালিক হৈ যোৱা, মায়াৰ ওপৰতো তোমালোক বিজয়ী হোৱা। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগে। আমাৰ সহায়কাৰী হৈছে পিতা হয়। কিমান বুজোৱা হয়, ধাৰণা কৰিব লাগে। বাবাই বুজাইছে যে ধন দিলেও ধন কমি নাযায়। সেৱা কৰিলেহে বাবাৰ অন্তৰত স্থান পাবা। অন্যথা অসম্ভৱ। ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে বাবাই মৰম নকৰে। বাবাই সেৱাধাৰী সকলকহে মৰম কৰিব। যত্ন কৰিব লাগে। সকলোকে যাত্ৰাৰ যোগ্য কৰি তোলে। মনমনাভৱ। এয়া হৈছে আত্মিক যাত্ৰা, মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক মোৰ ওচৰলৈ আহি যাবা। শিৱপুৰীলৈ আহি পিছত বিষ্ণুপুৰীলৈ গুছি যাবা। এই কথাবোৰ কেৱল তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। অন্য কোনোৱে 'মনমনাভৱ'ৰ অৰ্থ বুজি নাপায়, পঢ়োঁতো বহুত। পিতাই মহামন্ত্ৰ দিয়ে, মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্মাজীৎ হৈ যাবা। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) জ্ঞান স্নান কৰিব লাগে। মৰমেৰে সেৱা কৰি পিতাৰ অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত হ'ব লাগে। পুৰুষাৰ্থৰ সময়ত এলেহুৱা হ'ব নালাগে।
- (2) পিতাৰ নয়নত বহি কলিয়ুগী দুখধামৰ পৰা সুখধামলৈ যাব লাগে সেয়েহে নিজৰ সকলো স্থানান্তৰিত কৰি দিব লাগে।

***বৰদান:-** স্নেহৰ সাগৰত সমাহিত হৈ 'মোৰ' ভাৱৰ ময়লাক সমাপ্ত কৰোঁতা পৱিত্ৰ আত্মা হোৱা

যি সদায় স্নেহ সাগৰত সমাহিত হৈ থাকে তেওঁৰ দুনিয়াৰ কোনো কথাৰ চেতনা নাথাকে। স্নেহত সমাহিত হৈ থকাৰ কাৰণে তেওঁ সকলো কথাৰ পৰা সহজে পাৰ হৈ যায়। ভক্তসকলৰ বাবে কোৱা হয় যে এওঁতো অন্যমনস্ক হৈ থাকে কিন্তু সন্তানসকল সদায় প্ৰেমত ডুবি থাকে। তেওঁলোকৰ দুনিয়াৰ স্মৃতি নাথাকে, 'মোৰ' 'মোৰ' সকলো শেষ। অনেক প্ৰকাৰৰ মোৰ ভাৱে ময়লা বনাই দিয়ে, এজন পিতা মোৰ তেন্তে ময়লা আতৰি যায় আৰু আত্মা পৱিত্ৰ হৈ যায়।

***শ্লোগান:-** বুদ্ধিৰে জ্ঞান ৰত্ন গ্ৰহণ কৰা আৰু কৰোৱা মানেই পৱিত্ৰ হংস হোৱা।

ওঁম্ শান্তি!!
